

hel Del flere Sygdomme ind under Benævnelsen smitsomme Sygdomme, hvilke man nu vil behandle paa samme Maade som det, man hidtil kaldte smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, og at man er kommen temmelig langt ned, endog saa langt, at jeg er bange for, at det skal blive farligt for Folk. Jeg skal f. Ex. nævne „Mundsyge og Kværke i høi Grad hos Hesten“. Ja, at bestemme Graden bliver en Skjønssag. Skal det nu være Dyr lægen, der skal give et saadant Skjøn over, at den Mand's Hest lider i høi Grad af Kværke? Det er en Art Sygdom, som vi Landmænd ere rigtig godt kjendte med, jeg havde nær sagt desværre, thi vi kjende baade de høiere og lavere Grader af den. Men hidtil veed jeg ikke, at man har taget den Sygdom med under Benævnelsen smitsomme Sygdomme, hvor det Offentlige skal straffe ind. Da vi vide, hvor almindelig Kværke er blandt Hestebesætninger, frygter jeg for, at hvis denne Bestemmelse skulde blive staaende i Loven, den da i Stedet for at sikkre Samfundet mod Besvær skal komme til at genere det i høi Grad. Jeg træffer ogsaa en Bestemmelse i § 16 om Erstatningen, hvor der omtales, hvad man ikke skal have Erstatning for, det er ikke saa ganske saa Ting, der medtages, endog saa Fodestoffer maa man ikke faae Erstatning for. Naar man lægger alt det sammen, siger jeg med det ærede Medlem her lige overfor, fra Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen), at det kan komme til at genere en Mand i meget høi Grad, og jeg er derfor ligesom principmæssig uenig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack). Vi skulle ikke staa her og være beklagede hverken for Statskassen eller Amtsfonden; jeg kan forsaavidt være enig med det ærede Medlem i, at man skal lægge Hovedbyrden paa Statskassen, men det bliver af den Slags Ting, som det eventuelle Udvalg maa tage under grundig Overveelse. Men hvad enten Erstatningen skal blive staaende, som den staaer i Lovforslaget, eller man kan finde en anden Maade at erstatte paa, saa vil det hovedsagelig gælde for mig, naar en Gang Betænkningen kommer til at foreligge paa vort Bord, at vi sikkre Befolkningen mod at blive i høi Grad forurettet, og de Grunde, som ere anførte af det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen), gjælde som sagt ogsaa for mig. Om man ogsaa skulde komme til at betale en Mand det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds kalder en høi Erstatning, hvad vil det saa sige? Vil man ikke behage at vende det om og se paa, hvad det vil sige,

hvis det er en lav Erstatning? Saa er det den enkelte Mand, det rammer, og det kan ruinere ham følelig, men det kan det hverken gjøre med Staten eller Amtet; det er af den Slags Ting, som jeg vil bede det vordende Udvalg om, at det i Særdeleshed har sin Opmærksomhed henvendt paa, først og fremmest hvilke Arter af Sygdomme man vil have med, som i Fremtiden skulle betragtes smitsomme Sygdomme, hvor det Offentlige har Lov til at straffe ind, dernæst hvilke Kommissioner man nedsetter for at afgive Skjøn om den Slags Ting, og hvilken Myndighed man lægger hos Dyr lægerne i de Erklæringer, de afgive over, om et Dyr lider af det eller det. Jeg har ikke læst Forslaget saa grundigt igjennem — thi det er jo et meget omfattende Lovforslag — saa jeg tør ikke paastaa det, men jeg veed ikke, om der findes Forsvarsbestemmelser for det Tilfælde, at det viser sig at de have taget feil. Det er ogsaa et af de Punkter, man bør tage grundigt under Overveelse, thi vi vide jo, at den Slags Folk kunne ligesaa godt tage feil som Andre. Jeg ser af den videre Affattelse, at vi ogsaa skulle ind under Sundhedskommissionen i visse Tilfælde; men vi kjende jo fra andre Tilfælde, at Sundhedskommissionerne ogsaa kunne tage feil i forskjellige Ting, og det kan ogsaa ske her. Hvem skal det da ramme? Har Loven tilstrækkelige Bestemmelser, der sikkre Bedkommende, saa at han ikke bliver vilkaarlig behandlet, hvis man er falden over ham med Beskyldninger for, at hans Besætning lider af denne eller hin Sygdom, og saa har grebet ind og slaaet ned, men det senere viser sig, at det var urigtigt? Her bliver Tale om en Mængde Enkeltheder, som vi fra vor Side maa have et meget skarpt Øie med, at det Offentlige ikke kommer til paa en uheldig Maade at gribe forstyrrende ind i Borgernes Besætninger og ikke mindst med den Erstatning, som de skulle have, naar de maa finde sig i, at det Offentlige gjør ved deres Besætning, hvad det vil. Dette Sidste skal man især mærke sig. Naar jeg ikke længer er Herre over, hvad jeg vil foretage med min Besætning, og fuldstændig skal boie mig for de Forstrifter, som Autoriteterne give mig, og jeg saa synes, at man har forurettet mig, hvad saa? Saa henviser man naturligtvis til de Punkter her i Loven, som sige, hvor jeg skal søge min Opreisning. Men det er hos Autoriteter af den Art, som ikke endnu, tror jeg, hos Befolkningen have vundet en saadan Hævd, at man tror, de ere usejlselige. Nei, tværtimod har man dem snarere med eller uden Grund mistænkt for Vilkaarlighed til den ene eller anden Side.